

er i Danmark. Vi er nødt til at sige: Hvordan er forholdene for danske borgere? Hvad er det, danske politikere skal tage stilling til i forhold til de borgere, de er valgt af?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Må jeg først oplyse, at det, jeg nævnte om tallene i Israel, har jeg såmænd fra Weekendavisen, der udkommer i dette land hver fredag. Bladet havde her ved juletid – jeg kan ikke huske, om det var en hel eller to helsider, der blev brugt til en artikel til klargøring af de forhold. Så dem har fru Pia Kjærsgaard også haft adgang til. Og jeg har ikke sagt, at det er det, vi skal dømme ud fra. Men jeg har vel lov til at sige det, når der som et skrækbillede spørges: Skal vi være et invandrerland?

Så var det, jeg stillede to spørgsmål. Hvad er definitionen på et indvandrerland? Det har fru Pia Kjærsgaard selvfølgelig ikke svaret på. Det havde jeg heller ikke forventet. Det andet spørgsmål er, at så er det vel tilladt at henvise til, at andre lande, som er udpræget og mængdemæssigt store invandrelande, altså ikke har haft skade af det. Det var kun det, jeg ville sige med det.

Og så vil jeg gerne citere fra dagens Det Fri Aktuelt. Der er der en økonom, som siger: »Vi har det som konserverede varer, der får lov til at rådne op på et lager«. Jeg forstår ham godt og også hans kone, som er doktor i gynækologi, og som har været så heldig at få et arbejde som føl på den gynækologiske afdeling på Frederiksberg Hospital. Men det er altså for det første frivilligt, og for det andet er det ulønnet. Er det værdigt?

Jeg ved godt, at der er mange af de sultende, flygtende og lemlæstede borgere rundt omkring i verden, som har det meget værre, end hun har det. Det ved jeg da godt, og vi kan ikke hjælpe dem alle sammen. Men er det værdigt, at vi får udført arbejde af dertil egnede uddannede mennesker, som så arbejder gratis for os, fordi vi altså har nogle bestemmelser, der siger, at der skal være flygtningestatus. Og så må vi endelig ikke glemme, at de altså er en klasse, et trin, en hel etage under os. Det er da uværdigt. Det tror jeg selv fru Pia Kjærsgaard kan indse.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der har i debatten om dette lovforslag været flere, der har efterlyst et nationalt kompromis. Om det vil jeg godt sige, at sådan et lavede vi for to år siden. Det lavede vi i december 1992.

Dengang skete der nemlig det, at Folketingets viljer bøjede sig imod hinanden i løsningen af et meget vanskeligt problem.

Problemet bestod i, at der var krig i Europa, og vi skulle beslutte os til, hvordan vi her i landet skulle tage vores del af ansvaret.

Folketingets partier ville noget forskelligt på det område, men viljerne, bortset fra Fremskridtspartiets, bøjede sig imod hinanden. Det, der er sket, er, at her, hvor vi står og skal indløse det nationale kompromis, her, hvor vi skal stå ved vores ansvar, så melder Venstre og De Konservative pas. Så løber man fra det nationale kompromis.

Når jeg godt har villet tage det udgangspunkt, så er det, fordi det kan forekomme en smule ejendommeligt, at man nu forsøger – og jeg vil godt medgive med et vist held – at skildre det for befolkningen, som om det er den, lad mig bare kalde det meget beskedne lovgivning, vi nu har til behandling i dag, der er årsagen til, at sagen om asylsagsbehandlingen starter.

Derudover vil jeg godt sige, at vi jo har forsøgt at forhandle med Venstre og De Konservative om dette her, men de var under ingen omstændigheder interesseret.

Det var der måske ikke noget mærkeligt i, for de havde jo allerede underløbet det nationale kompromis. Det havde de gjort ved selv at fremsætte et lovforslag her i Folketinget, der netop var udtryk for, at de ville fratage de bosniske krigsflygtninge retten i endnu 1 år og måske op til 7 år til at få deres sag behandlet.

Jeg synes, at det skal være fuldstændig legalt i politik at skifte mening, selvfølgelig skal det det. Derfor ville det vel nok have været velgørende, hvis f.eks. fru Birthe Rønn Hornbech stille og roligt havde sagt: Ja, det mente jeg dengang, da vi lavede kompromiset, men det mener jeg altså ikke mere. Jeg mener, at det i mellemtiden er blevet så åbenbart for mig, at nu kan jeg ikke mere stå ved det.

Det kunne man have haft respekt for. Det tror jeg også at mange mennesker ville have forstået. Jeg tror i virkeligheden også, at der er mange, der spørger sig selv: Hvad skal vi dog med den skingre stemmeføring? Hvad skal det til for? Hvad med alle de klodsede forsøg, der har været fra Venstre og De Konservative på at skabe kæmpedrama om denne i virkeligheden forholdsvist beskedne lovgivning? Og dér henviser jeg til fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg. Det var dér, hvor det blev sagt, at det var en historisk dato, og at der var tale om, at fra i dag ville Danmark blive et andet land.